

עת"א 15742/03/19 - אסאמה אזברגה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עת"א 15742-03-19 אזברגה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

כבוד השופטת מיכל ברנט	בפני
אסאמה אזברגה	העותר
מדינת ישראל	נגד
	המשיבה

פסק דין

עתירה ובה מלין העותר על החלטת נציב שב"ס, החלטה מיום 24.2.19 להורות על הפסקה מנהלית של עבודות השירות אותן נושא העותר.

העותר נדון ביום 25.4.18 במסגרת ת"פ 24532-03-14 לשישה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות לאחר שהורשע בעבירות של גניבת טלפונים סלולריים והסתייעות ברכב לביצוע עוון.

ביום 10.6.18 הורה בימ"ש קמא על דחיית מועד ריצוי עבודות השירות ליום 24.7.18.

ביום 22.7.18 התקשר העותר למשרדי הממונה ומסר כי הוא בחו"ל ואינו יכול להתחיל לבצע את עבודות השירות מאחר ולא הספיק לתאם טיסה למועד הנ"ל. הוסבר לו כי עליו להתייצב במועד שנקבע על ידי ביהמ"ש וחרף האמור התייצב העותר לראיון הקליטה רק ביום 26.7.18.

ביום 12.8.18, לאחר שהעותר החל בביצוע עבודות השירות הוא עזב את מקום העבודה ללא אישור, נשלח לביתו והוזמן לשיחת בירור.

ביום 13.8.18 התייצב העותר לשיחת בירור, הוזתר ומקום עבודתו שונה ל"כפר נחמן".

ביום 6.9.18 התקשר המעסיק של העותר מכפר נחמן וביקש להפסיק את העסקתו של העותר מאחר והוא אינו עובד,

שוכב על הדשא, צועק ורב עם כולם ומסית את עובדי השירות האחרים.

בתגובה התקשר המפקח לעותר לזמנו לשיחת בירור אך לא היה מענה.

ביום 12.9.18 התקשר המפקח לעותר וזימנו לשיחת בירור, העותר אמר שהוא יכול להתייצב לשיחת בירור רק בשעות הבוקר ולאחר שהמפקח הבהיר לו כי ניתן לקיים את השיחה רק בשעות הצהריים הודיע לו העותר כי אין בכוונתו להגיע והוא מוכן לבצע את עבודות השירות בעיר כפ"ס בלבד.

חרף האמור התייצב העותר לשיחת בירור ביום 12.9.18, הוזהר, ומקום עבודתו שונה למע"ש - רעננה.

ביום 23.10.18 דיווח מעסיקו של העותר שהעותר עזב את מקום העבודה ללא אישור ונראה קופץ מעל הגדר. המפקח התקשר לעותר ומשלא נענה התקשר לאביו של העותר על מנת לזמן את העותר לשיחת בירור.

ביום 23.10.18 נערכה לעותר שיחת בירור עם מפקח בכיר, במהלך השיחה התלהם העותר, הוא הוזהר ונמסר לו שאם תהא חריגה נוספת הוא יומלץ לשימוע, העותר צעק וסירב לחתום על שיחת הבירור.

ביום 13.11.18 התקבל דיווח על דין ודברים בין העותר לעובד שירות אחר.

ביום 14.11.18 התקיימה שיחת בירור רביעית עם רכזת עבודות השירות בשל התרשמות הרכזת כי העותר מתקשה להתמיד במקומות העבודה ולאור טענות המפקח כי העותר מתקשר אליו עשרות פעמים ומטריד אותו. העותר הוזהר, הוחזר לעבודה וזומן לשימוע.

יום למחרת, ביום 15.11.18 מעסיקתו של העותר במע"ש רעננה דיווחה כי העותר אינו עובד, לא מתפקד ואומר לעובדי השירות האחרים שלא צריך לעבוד ומהיכן ניתן לברוח.

ביום 2.12.18 במהלך ביקורת שנערכה במקום העבודה הוזהר העותר כי חריגה נוספת בתפקודו תביא לשינוי מקום שיבוצו.

ביום 6.12.18 הגיע צוות בלשים למקום עבודתו של העותר ועצר את העותר ורק ביום 16.12.18 לאחר שהעותר שוחרר ממעצר בית, התייצב הוא במשרדי עבודות השירות וסוכם כי הוא יחזור למקום העבודה בו עבד עובר למעצרו ותפקודו ייבחן בהמשך. יש לציין כי ביום 19.12.18 הועבר העותר למקום עבודה נוסף בבית הקשיש בפרדסיה.

ביום 24.12.18 התקיים שימוע במסגרתו נמסר לעותר, כפי שמצוין בגיליון השימוע עליו חתם העותר כי **המשך ריצוי העונש בעבודות שירות או במאסר בפועל לא ייקבע במועד מעמד השימוע אלא לאחר החלטת הממונה על**

עבודות שירות ובמידת הצורך לאחר החלטת נציב שב"ס או מפקד המחוז.

אף לאחר השימוע ובעוד הפסקה מנהלית מרחפת מעל ראשו של העותר המשיך הוא בתפקודו הלקוי. כך למשל ביום 23.1.19, עת נערכה ביקורת של המפקח במקום עבודתו של העותר, יצא העותר ממקום העבודה ללא אישור.

ביום 12.2.19 התקבל דיווח ממעסיקתו של העותר כי העותר עזב את מקום העבודה והיא אינה מעוניינת להמשיך ולהעסיקו, העותר זומן לשיחת בירור בנוכחות קצין פיקוח בכיר.

ביום 13.2.19 במסגרת שיחת הבירור הוסבר לעותר כי התנהלותו לקויה, עניינו מצוי בהליך של הפסקה מנהלית, העותר השיב כי הדבר אינו מעניין אותו וכשנמסר לו כי בשל התנהלותו הלקויה וסירוב המעסיק לקבלו שיבוצו ישונה למקום אחר בפתח תקווה מסר העותר כי לא יגיע לעבודה בשל המרחק הפיזי מביתו.

למחרת היום, ביום 14.2.19 התייצב העותר ללא תיאום במשרדי הממונה על עבודות השירות, דרש לשוחח עם רכזת השלוחה ומשסורב, החל להטריד את רכזת השלוחה בטלפונים.

מיום 11.2.19 חדל העותר להתייצב לביצוע עבודות השירות וביום 19.2.19 החליט הממונה על הפסקה מנהלית אשר נחתמה על ידי הגורם המוסמך ביום 24.2.19.

לטענת העותר, קיים פגם במועד הזימון וקיום הליך השימוע, קיימות עובדות שגויות המצוינות בגיליון השימוע ונסיבותיו האישיות של העותר לא נלקחו בחשבון עת הוחלט על הפסקה מנהלית.

ב"כ העותר טען כי בהתאם לסעיף 13 לנהלים (משמעת עובדי שירות - שב"ס נוהל 1001-04 מיום 21.5.17), מועד מסירת ההמלצה בדבר ההפסקה המנהלית ייעשה סמוך ככל האפשר למועד השימוע.

עוד טען כי אין מחלוקת שהעותר קיבל מספר רב של הזדמנויות וכי אלמלא ההתנהלות של המשיבה היה מקום להורות על הפסקה מנהלית, אלא שביום 14.11 זומן העותר לשימוע, ביום 24.12.1 נערך השימוע והומלץ על הפסקת העבודה, ביום 19.2.19- חודשיים לאחר השימוע הוחלט על הפסקת עבודתו וזאת בניגוד לסעיף 13 לנהלים. מיום עריכת השימוע ועד ההחלטה על ההפסקה המנהלית עבד העותר 30 מתוך 40 ימי עבודה, אמנם לא מגיע לו פרס על זה שלא עבד 40 ימים אלא שההחלטה בשימוע מבוססת על אדנים לא נכונים שכן דווקא בזמן זה הוא עבד הרבה יותר אינטנסיבי מאשר 4 חודשים עובר לשימוע. לעותר נותרו 43 ימים לריצוי ובאם היה מוזמן לשימוע בחודש פברואר היה מסביר מדוע נעדר.

ב"כ המשיבה טענה כי הוחלפו לעותר 11 מקומות עבודה, בוצעו לו חמש שיחת בירור, וגם לאחר השימוע נתנה לו הזדמנות אלא שהעותר חזר לסורו. ההחלטה סבירה ביותר וביהמ"ש לא צריך להתערב בהחלטה. מדובר בעותר שזו

אינה הפעם הראשונה שהוא מבצע עבודות שירות כך שהכללים ידועים לו.

פער הזמנים בין השימוע להחלטה בדבר הפסקה מנהלית נזקף לזכותו ואם היה משכיל לקחת את טווח הזמנים הזה ולשפר את התנהגותו, יתכן שההחלטה הסופית הייתה לאפשר לו לסיים את המאסר בעבודות שירות.

דין והכרעה:

ברע"ב 8043/09 **אורן אפל-קולסיני' שירותבתיסוהר** (פורסםבנו 27.10.2009) נפסק כי:

"עבודות שירות הן בגדר חלופה לעונש מאסר בפועל ונתונות בידי נאשם כפריבילגיה שיקומית שנועדה למנוע את כליאתו מאחורי סורג ובריח. כדי לזכות בפריבילגיה זו, על הנאשם לקבל על עצמו את עול האחריות הנלוות לעבודות השירות, שאם לא כן אין מנוס אלא לבטל חלופה עונשית זו ולהמירה בעונש מאסר בפועל לגבי יתרת העונש שנותר [ראו: רע"ב 5697/09 אזברגה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 14.7.2009) והאסמכתאות הנזכרות שם]. בהיות עונש מאסר בעבודות שירות בעל אופי שיקומי, נאשם שכשל בביצועו מעיד בכך על חוסר התאמתו למסלול עונשי זה, ומקים בכך עילה להמרת יתרת העונש שנגזר במאסר ממשי, כדי להבטיח את האפקטיביות של הענישה, ולהגשים את תכליות ההליך הפלילי [ראו למשל: רע"ב 4833/07 חליחל נ' שירות בתי הסוהר (לא פורסם, 18.6.2007)]."

כמתואר מעלה, לעותר ניתנו הזדמנויות רבות להשלים את עבודות השירות ולשפר תפקודו אלא שהוא לא השכיל לנצל את ההזדמנויות שניתנו לו, פעל בניגוד לכללים, הרבה להעדר, יצא את מקומות העבודה ללא אישור, התנהג באופן בלתי נאות ומשכך אין לו להלין אלא על עצמו.

עצם העובדה כי ניתנה לעותר הזדמנות להשלים את עבודות השירות לאחר השימוע, כיאות, והוא לא עשה כן, אינה רובצת לפתחה של המשיבה אלא לפתחו של העותר שעה שהוברר לו במהלך השימוע כי המשך ריצוי העונש בעבודות שירות או במאסר בפועל לא ייקבע במועד השימוע אלא לאחר החלטת הממונה על עבודות שירות ובמידת הצורך לאחר החלטת נציב שב"ס או מפקד המחוז.

לאור האמור, העתירה נדחית.

העותר יתייצב לריצוי מאסרו ביום 7.4.19 בבית מעצר הדירים כשברשותו פסק דין זה ותעודה מזהה.

המזכירות מתבקשת לשלוח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ז אדר ב' תשע"ט, 24 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.

עמוד 4

